(గత సంచిక తరువాయి)

6

పులి కంటె గిలి చెడ్డది.

ధీరూ ఎవరో తెలీదు గాని ఎటు నుంచి వచ్చి మీద పడతాడో అన్న భయమే పెద్దది.

భయం భయంగానే అడుగులు వేస్తూ ఆ భయం ఏ మాత్రం పైకి తెలియ నివ్వకుండా చుట్టూ వాతావరణాన్ని పరిశీలిస్తూ మెయిన్ రోడ్ మీది కొచ్చింది అనన్య.

చిత్ర చెప్పిన గాథను పూర్తిగా నమ్మింది. చిత్రకు సాయం చెయ్యాలనే సంకల్పంతో వేషం మార్చుకుని రంగంలోకి దూకింది. కాని ఏ మూలో చిన్నపాటి అనుమానం ముల్లులా గుచ్చుకుంటూ మెర మెరలాడు తూ బాధిస్తోంది.

పారిపోయే వ్యక్తుల్ని పట్టుకోవడం పోలీసులకూ గూఢచారులకూ కూడా అసాధ్యమౌతూ ఉంటుంది కదా అటువంటిది హైదరాబాద్ నుంచి బెంగుళూరికీ, ఊటీకీ చిత్రను ఫాలో చేస్తూ ధీరేంద్రవచ్చాడంటే ఎలా నమ్మాలి?

అతనితో బాటు ఎలాంటి వ్యక్తులు ఎందరు ఉండాలి? సినిమాల్లో చూపించేట్టు అండర్ వరల్డ్ అనబడే చీకటి సామ్రాజ్యం తాలూకు రౌడీలో గూండాలో ధీరూ వెంట తిరుగుతూ ఉన్నారా?

వాళ్ళ కళ్ళు డేగ కళ్ళు కావచ్చు. జల్లెడ పట్టినట్టు వాళ్ళు నిఘా వేస్తూ ఉండవచ్చు. అయినా ఒక తెలివైన ఆడపిల్ల వాళ్ళ కళ్ళుగప్పి పారిపోవడం పెద్ద కష్టమా?

ఎండపొడ ఎప్పుడు తగ్గిందో గాని వాతావరణం మసకేసింది. మబ్బులు పొర్లు కొస్తున్నాయి. సన్నటి తుంపర రాలుతోంది. చకచకా ఫుట్ పాత్ ఎక్కి నడుస్తోంది అనన్య. టూరిస్టుల సందడి ఎక్కువగా ఉంది. చేతిలో చెయ్యేసి నడుస్తున్న జంటల్ని చూస్తుంటే అసూయ కలిగింది.

అనన్యా నువ్వు ఊటీలో ఉండిపోయింది ఎందుకు? ఏ రాకుమారుడో తగులుతాడని. కొత్త పరిచయంతో జీవితంలో రసవత్తరమైన కొత్త అధ్యాయమేదో మొదలవుతుందని. మధుర స్వప్నంలాగా మొదలయే పరిచయం మహత్తర ప్రణయమౌతుందని. ఓ పిచ్చికల. వెర్రివ్యామోహం. జీవితానందం కోసం చిన్న ఛాన్స్ తీసుకోవచ్చునని.

అయితే ఇప్పుడెందుకని ఛాన్స్ తీసుకోవాల్సి వస్తోంది? ఆపదలో ఉన్న ఓ అమ్మాయిని రక్షించాలని నువ్వే ఆపదలో పడతావని భయంలేదా? భయం లేక పోగా ఏ ఆపదైనా ఎదుర్కొని అవలీలగా బయట పడగలననే ధీమా ఉంది కదూ?

జివ్వున వీస్తున్న గాలికి ముడుచుకు పోయి నడుస్తున్న అనన్య టక్కున ఆగిపోవాల్సి వచ్చింది.

ఎదురుగా రెండు కాళ్ళు అడ్డుపడ్డాయి. అటూ ఇటూ కదలవు. లెదర్ బూట్స్ పైన కరుగ్గా ఉన్న జీన్స్!

"హాయ్ చిత్రా!" అన్న పదునైన గొంతుతో ఉలిక్కిపడింది అనన్య.

అనన్యా! నువ్విప్పుడు చిత్రవి. మరిచిపోయావా? నువ్వే చిత్రవి!

"ఓ.." అంటూ తలెత్తిన అనన్య ఎదురుగా ఉన్న చాకులాంటి బాకు లాంటి యువకుణ్ణి చూసి అదిరిపడింది. చెవుల్లో వెయ్యి జలపాతాల హోరుతో ఘోష మొదలయింది ఆ ఘోషలో "ధీరూ" అనేపేరు ప్రతిధ్వనించింది. బహుశా ఆ పేరే ఆమె పెదవుల మీద సుతిమెత్తగా ఓ ఛాయలాగా చారలాగా కదిలిందో ఏమో అతనది గమనించాడో ఏమో?

"ఎస్!. ధీరూ హియర్!" అన్నాడు కవ్వింపుగా.

చూపులు కలిశాయి. మంచులో మంటలు రేగాయి. ఊటీ చల్లదనం ఒక్కసారిగా వేడెక్కిపోయింది. అనన్య గుండెల్లో కొండల మధ్య మెలికలు తిరిగే ఊటీ రైలు గుబగుబలాడుతూ కదిలింది.

"హౌ ఆర్ యూ.. చిత్ర?"

భాషలు చెప్పలేని భావాలు ఆ మాటలో మెలికలు తిరిగాయి. అంత చల్లటి వాతావరణంలో కూడా అనన్యకు గొంతు తడి ఆరిపోయింది. ఒక్క ఉదుటున అక్కణ్ణుంచి పారిపోవాలని అనిపించింది. ఎటూ కదలలేనట్టు ఉన్న చోటే బిగుసుకు పోయింది.

అయోమయంగా అతని వైపు చూస్తూ చూపుల్లో ప్రశ్నార్థకాలు సంధించింది. ఏమీ తెలీనట్టు అతనెవరో తెలీనట్టు. అది పూర్తిగా నటన కాదు. నిజానికి మామూలు నటన కాదు. నటనలో నటన మెలికలు పడిన విచిత్ర సంఘటన. అతని గురించి చిత్ర చెప్పిందంతా గుర్తుంది. అతను ఇతనేనా అని పోల్చుకోవడానికి క్షణాలు దొర్లాలి.

ఈలోగా అతనికేమీ అనుమానం రాకూడదు. తను చిత్రే అనుకోవాలతను. తను చిత్ర కాదని అతనికి ఏమాత్రం అనుమానం వచ్చినా కథ పూర్తిగా అడ్డం తిరిగిపోతుంది.

అసలైన చిత్ర అతన్ని హఠాత్తుగా చూసి బెదిరిపోవాలి గాని అతన్ని గుర్తుపట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్టు కనిపించకూడదు.

దొరికిపోయిన చిత్రగా తను పూర్తిగా నటిస్తున్నట్టే అతనికి అనిపించాళి.

"అదేంటి? గుర్తుపట్టలేదా? నేనూ.. ధీరూని.." వెక్కిరింత, కసి, విజయ గర్వం ఆ గొంతులో పోటీపడి ప్రతిధ్వనించాయి.

"హాయ్ ధీరూ!." అనేసి వెంటనే మనసులో విలవిలలాడిపోయింది అనన్య.

అసలైన చిత్ర ధీరూని "హాయ్ ధీరూ!" అని పలకరిస్తుందా? అలా పలకరించడం సహజంగా ఉంటుంది.

ఇందాకా హోటల్‌లో చిత్ర చెప్పిన ముందు జాగ్రత్తల్లో ముఖ్యమైన పాయింట్లయితే ఉన్నాయి గాని చిన్న చిన్న వివరాలు చిత్ర ప్రస్తావించలేదు.

చిత్రకు ధీరూతో ఉన్నది కేవలం శత్రుత్వమే. వాళ్ళ మధ్య కనీస మర్యాద లైనా ఉంటాయా? "హాయ్ ధీరూ.." అంటే లేని చనువు నటించినట్లు అయిపోదా?

అనన్య మెదడు స్వరున వేడెక్కిన క్షణాలు అవి.

ఇటువంటి తడబాట్లని యుక్తిగా దాటేసుకు రావాలి అనుకుంటూ "ఇదేంటి ధీరూ?.. నువ్వు ఇక్కడ. ఊటీలో?" అంటూ ప్రశ్నార్థకంగా ఆగింది.

ఆమె వైపు నిశ్చలంగా గుచ్చి గుచ్చి చూస్తూ "అది నే నడగాల్సింది కదూ చిత్రా?... నువ్వేమిటి?" ఇక్కడ.. ఊటీలో?" అన్నాడు ధీరూ మాటకు మాట పోటీగా.

ఇద్దరి ధోరణీ ఒక్కటే. అలవోకగా వచ్చినట్టు అనుకోకుండా ఎదురైనట్టు.

సరిగ్గా అప్పుడే అనన్య మనసులో స్టాప్ వాచ్ పని చెయ్యడం మొదలైంది. టిక్ టిక్‌మంటోంది.

ధీరూని కనీసం రెండు గంటల పాటు ఆపి ఉంచితే చాలు చిత్ర ఊటీ నుంచి కొండ కోనలు దిగి వెళ్ళి పోతుంది. నిరభ్యంతరంగా వెళ్ళిపోతుంది. క్షేమంగా వెళ్ళిపోతుంది.

క్షణాల్లో గాభరా తగ్గిపోయింది. తెలివి మామూలుకు వచ్చింది. మెదడు ఇప్పుడు తీక్షణంగా చురుగ్గా పని చేస్తోంది.

ధీరూ తారసపడడం తను చిత్రే అనుకోవడం పలకరించడం అన్నీ సజావుగా జరిగిపోయాయి.

చిత్ర చెప్పింది కరెక్టే.

ఇందులో ఎటువంటి ప్రమాధం లేదు.

తనని చిత్ర అని నమ్మేసిన ధీరూని ఇంకాస్సేపు అదే నమ్మకంలో ఉంచడం అసాధ్యమేమీ కాదు.

ధీరూ మనిషే పులి కాదు. ఇతన్ని కంట్రోల్ చెయ్యడం ఓ సమస్య కాదు. కాకూడదు.

సరిగ్గా ఈసరికి అటు చిత్ర హోటల్ రూం నుంచి బైట పడి ఉంటుంది. చడీ చప్పుడూ లేకుండా ఊటీ నుంచి వెళ్ళిపోయే ప్రయత్నంలో ఉంటుంది.

కానీ ధీరూ అనుచరులు ఎటు వైపైనా మాటు వేసి ఉంటే చిత్ర వాళ్ళ దృష్టిలో పడితే కథలో మరో మెలిక పడుతుంది. ఇద్దరు చిత్రలు దొరికితే డబుల్ యాక్షన్ బట్ట బయలు అయిపోతుంది.

దానికి పరిష్కారం ఏమిటి? కొంచెం టైము గడవడమే.

ధీరూ దృష్టి పూర్తిగా మళ్ళించాలి అనుకుంటూ అనన్య చాలా ఈజీగా ఉల్లాసంగా నవ్వేస్తూ "చూడబోతే ప్రపంచం చాలా చిన్నది అనిపిస్తోంది ధీరూ.. ఎటు వెళ్ళినా నువ్వూ నేను ఎదురవుతూ ఉంటాం.." అని ఏ మాత్రం కపటం లేనట్టు అతని కళ్ళల్లోకి చూసి "సారీ అనుకోకుండా ఇలా వచ్చేశాను. నా చిన్ననాటి ఫ్రెండ్ ఇక్కడే ఊటీలో సెటిల్ అయ్యింది. తనకు యాక్సిడెంట్ అయింది. ఫోన్ కాల్ రాగానే ఉన్న ఫళాన వచ్చేశాను.. ఇంతకీ మీ అన్నయ్య ఎలా ఉన్నాడు?" అని అడిగింది.

ఏమీ మాట్లాడకుండా నిశ్చలంగా చూశాడు ధీరూ. ఓ గాడ్. తన మాటల్లో ఏదైనా తేడా ఉందా? తను చిత్రకాదని కనిపెట్టేశాడా? అని గాభరా పడింది అనన్య. కాని గాభరా పడనవసరంలేదు. తన కట్టుకథ అతను ఎలాగూ నమ్మడు. నమ్మినా నమ్మకున్నా నటన కొనసాగాల్సిందే కదా? "మాట్లాడవేం ధీరూ.. మీ అన్నయ్య వీరూ ఎలా ఉన్నాడు?" అంది కొంచెం ఆదుర్దా కనబరుస్తూ.

"మీ అన్నయ్య వీరూ.." అనడం కరెక్ట్ కాదా? చిత్ర చెప్పిన కథలో సరిగ్గా అడుగుపెట్టాలని అలా అందే గాని అనన్యకు సందిగ్ధం వదలడంలేదు. అసలైన చిత్ర వీరూని ఉద్దేశించి ఎలా మాట్లాడుతుందో సరిగ్గా తెలీదు. అటూ ఇటూ కాకుండా ఊహించుకోవాలి. అంతే!

ఇంతకీ వీరూ ఉన్నది హాస్పిటల్ లోనే గాని అది మెంటల్ హాస్పిటల్.

వీరూకి ఎలా ఉంది అనడం కరెక్టు కాదు.

వీరూ ఎలా ఉన్నాడు అనడమే కరెక్టు.

అమ్మయ్య నేను సరిగ్గానే డీల్ చేస్తున్నాను అనుకుంది అనన్య. కాని అలా అనుకుంటున్నట్టు పైకి తెలియకూడదు. పైగా దొరికిపోయిన దొంగలా నటించడమే కష్టం. కావాలని దొరికిపోయిన దొంగకు మరీ కష్టం.

"హి ఈజ్ ఫైన్. అయ్ మీన్. వెరీ ఫైన్.." అంటూ చురుగ్గా చూశాడు ధీరూ. "నువ్వొచ్చేస్తే అన్నయ్య పరిస్థితి ఎలా ఉంటుందో నీకు తెలీదా! ఓకే. అంతా మాట్లాడుకుందాం. అలా రెస్టారెంట్‌లోకి వెళ్ళి కూచుందామా?"

"ఓకే" అంటూ అతని వెంటే నడుస్తూ చాలా యధాలాపంగా అడిగింది అనన్య. "ఊటీకి నువ్వు ఒక్కడివే వచ్చావా ధీరూ?"

నాకు తెలుసు. నీ వెనక ఓ గ్యాంగ్ ఉంది. ఒక డేంజర్ బ్యాచ్ ఉంది. అని అరవాలనిపించింది. కంట్రోల్ చేసుకుంది. మనస్సులో టిక్ టిక్ మమటున్న స్టాప్ వాచ్ మీద దృష్టి పెట్టుకుంది. లంచ్ తర్వాత తను హోటల్ నుంచి బైటికొచ్చినప్పుడు టైం రెండున్నర అయి ఉంటుంది. ఇప్పుడు సరిగ్గా మూడయింది. కనీసం అయిదు గంటలదాకా ధీరూతో ఉండాలి. ధీరూ తనతోనే ఉండేట్టు చూసుకోవాలి.

బీప్ బీప్ మంటూ శబ్దం వినిపించేసరికి చురుక్కున గమనించింది అనన్య. పార్కింగ్ ప్లేస్‌లో ఉన్న నల్లటి స్కార్పియోను రిమోట్‌తో అన్‌లాక్ చేశాడు ధీరూ. అతని కార్ అన్నమాట.

చిత్ర చెప్పిందా? చెప్పలేదా? సరిగ్గా గుర్తులేదు. కార్ డోర్ తీసి లోపల ఏవో కెలికి వెదికి మళ్ళీ లాక్ చేశాడు ధీరూ. అనన్యకు సరిగ్గా వినిపించలేదు.

ఫోన్‌లో అతను చాలా చిన్నగా మాట్లాడాడు.

నవ్వుకుంటూ ఊహించుకుంది అనన్య. డిటెక్టివ్ కథలోలా ఉంది. ధీరూ తన అనుచరులతో మాట్లాడి ఉంటాడు. "హల్లో బాయ్స్ .. చిత్ర దొరికింది.. అవునవును.. నాకే దొరికిపోయింది. కాబట్టి మీరిక రిలాక్స్ అవండి. నేను మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను" అని ఎవరితోనో చెప్పి ఉంటాడు.

పక్క నుంచి చూస్తున్న అనన్యకు అతని ముఖంలో విజయ గర్వం స్పష్టంగా కనిపించింది. అప్పుడే గమనించింది. అతనిలో ఓ కరుకుదనం ఉంది. రాతిబొమ్మలో ఉండే కరుకుదనం అది. ఇతనో కదిలే రాతిబొమ్మ.

ఓరి మూర్ఖుడా నువ్వు రాయివో బండవో గాని నీ విజయ గర్వానికి అర్థంలేదు. నీకు దొరికింది నీవు వెదుకుతున్న చిత్ర కాదు. చిత్ర కాని చిత్ర. కాస్సేపటికి అసలు విషయం తెలిసే ఏమవుతుందో తెలుసా? రాతి బొమ్మలా ఉన్న నువ్వు ఒక్కసారిగా గాలి తీసిన బెలూన్‌లా అయిపోతావు.. అనుకుంటూ అతని వెంట రెస్టారెంట్ లో అడుగుపెట్టింది అనన్య.

ఆ తర్వాత క్షణాలు నిమిషాలు కలలో ఇంద్రజాలంలా దొర్లిపోయాయి. ఎవరిది నటన? ఎవరిది నటన కాదు? ఎత్తు మీద పై ఎత్తుల్లా మాటలు నడిచాయి. దొరికి పోవడం ఇద్దరికీ ఇష్టంలేదు.

"సారీ ధీరూ.. ఎవరికీ చెప్పకుండా ఇలా వచ్చేశాను.. అదీగాక నా సెల్ ఫోన్ పాడైపోయింది. నీకు తెలుసుగా ఊటీలో సిగ్నల్ అందదు. నీ నంబర్ సరిగ్గా గుర్తులేదు." అంది అనన్య అతుకులు గతుకులుగా సంజాయిషీ ఇస్తూ "ధీరూ ఓకే కదు? అయాం రియల్లీ వెరీ సారీ"

"దట్స్ ఓకే" అని తేలిగ్గా నవ్వేశాడు ధీరూ.

లోపల అగ్నిపర్వతాలు పగులుతున్నా పైకి అంత హాయిగా ఎలా నవ్వగలడు? చిత్ర చెప్పింది రైటే. ఇతను చాలా లోపలి మనిషి. గట్టి మనిషి.

"పాపం మీ ఫ్రెండ్‌కి యాక్సిడెంట్ అయింది కదా. ఆ టెన్షన్ లో హఠాత్తుగా వచ్చేశావు. దానికేం గాని. ఎలా ఉంది మీ ఫ్రెండ్‌కి? ఇంతకీ యాక్సిడెంట్ ఎలా జరిగింది?" అన్నాడు ధీరూ. నువ్వేం చెప్పినా నేనేలాగూ నమ్మనులే అన్న భావం స్పష్టంగా ధ్వనించింది అతని మాటల్లో.

"నా చిన్నప్పటి ఫ్రెండ్ ఇక్కడే సెంట్రల్ అగ్రికల్చరల్ ఇనిస్టిట్యూట్‌లో పని చేస్తోంది. పెళ్ళయిందిలే కోయంబత్తూర్ నుంచి వస్తుండగా కార్ యాక్సిడెంట్ అయింది. భర్తే డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. లక్కీగా ఇద్దరూ ప్రాణాలతో బైటపడ్డారు. వాళ్ళ బంధువులు అందరూ వచ్చారులే.. బాగానే చూసుకుంటున్నారు.." అని కట్టు కథ ఇక పెంచడం మంచిది కాదని తుంచేసింది అనన్య.

టేబుల్ మీదికి ఏవో స్నాక్స్ వచ్చాయి.

అతను ఏం ఆర్డర్ చేశాడో ఏం వచ్చాయో కూడా గమనించలేదు. బర్గర్లూ పిజ్జాలు బొత్తి ఇష్టం ఉండదు. అయినా టైం గడవడానికి వాటిని రుచి చూస్తూ కూచుంది.

తేనె పూసిన కత్తిలా ఉన్న ధీరూ హఠాత్తుగా నిజరూపం బైట పెట్టేసి "సరే పద హైదరాబాద్ వెళదాం.." అంటే కథ వేడెక్కిపోతుంది.

వస్తానని ఇప్పుడే బయలుదేరడం కుదరదు.

రానని మొండి కేస్తే అతను కరుగ్గా వ్యవహరించవచ్చు. ఒక ఫోన్ కాల్‌తో తన గ్యాంగ్ మెంబర్స్‌ని అక్కడికి రప్పించి తనని కిడ్నాప్ చేసుకుని స్కార్పియోలో తీసుకెళ్ళిపోవచ్చు.

అదంతా ఒక పెద్ద సీన్ కావచ్చు. పబ్లిక్ ప్లేస్‌లో అందరి దృష్టినీ ఆకర్షించే సీన్ పెట్టుకోవడం ధీరూకి ఇష్టం ఉండదు. కాని తప్పని సరి అయితే అంత పనీ చెయ్యడానికి అతను వెనుకాడకపోవచ్చు.

సాధ్యమైనంత వరకు అతనితో నైస్‌గా ఉంటూ కాలక్షేపం చెయ్యడమే బెస్ట్ అనుకుంది అనన్య.

"ఇప్పుడు ఐస్ క్రీం బావుంటుందా?" అంది ఏ మాత్రం మొహమాటంలేని స్నేహం నటిస్తూ.

ధీరూ ముఖంలో ఆశ్చర్యం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. అన్నయ్యను వదిలేసి పారిపోయిన చిత్ర ఇంత నిర్మలంగా ఎలా ఉండగలదు? తనకు దొరికిపోయి కూడా ఇంత ఈజీగా ఎలా నవ్వగలదు?

"ఊటీలో ఐస్ క్రీం.. ఫెంటాస్టిక్‌గా ఉంటుంది. కాని తర్వాత కాఫీ తాగితేనే మజా" అంటూ బేరర్‌ని పిలిచి ఆర్డర్ చెప్పాడు.

అతని మనస్సులో ఏం తిరుగుతోందో అంచనా వేసుకుంటోంది అనన్య. పైకి మాత్రం కాలక్షేపం కబుర్లు దొర్లించేసింది.

ఐస్‌క్రీం చప్పరిస్తూ తన ఫ్రెండ్‌కి యాక్సిడెంట్ అయిన తీరూ హాస్పిటల్‌లో ట్రీట్‌మెంట్ వివరాలు అన్నీ చెప్పుకొచ్చింది. తర్వాత కాఫీ సిప్ చేస్తూ "వావ్ గ్రేట్ ఐడియా ధీరూ. ఐస్ క్రీం తర్వాత వేడి కాఫీ. రియల్లీ గ్రేట్. ఇంతకీ నువ్వు ఊటీకి ఎందుకు వచ్చినట్టో చెప్పనే లేదు." అంది కొంచెం కవ్వింపుగా.

ధీరూ పిచ్చివాడా? భయస్తుడా? నటనకు కూడా ఒక లిమిట్ ఉండాలన్నట్టు మొండిగా తలెగరేసి "తెలీదా? నిన్ను వెదుక్కుంటూనే వచ్చానిక్కడికి" అన్నాడు. "ఎలా ట్రేస్ చేశానని అడక్కు, నా పద్ధతులు నాకుంటాయి. తెలుసుకదూ? ఏం చెయ్యాలనుకున్నాగాని నా పద్ధతిలో నేను చేస్తాను" అన్నాడు వత్తి పలుకుతూ.

ఆ మాటతో అనన్యకు ఒక్కసారిగా కాళ్ళు చల్లబడినట్టు అయింది. మెత్తటి మాట వత్తి పలికి అంతగా భయపెట్టవచ్చని అనుకోలేదు. చిత్ర చెప్పిందంతా ఒక్కసారి చెవుల్లో మారు మోగింది. ధీరు అంటే డేంజర్. మాట చెల్లించుకోవడానికి ఏమైనా చేస్తాడు. అతని దగ్గర యాసిడ్ బాటిల్ ఉండే ఉంటుంది.

"సారీ ధీరూ. నేను ఫోన్‌లో కాంటాక్ట్‌లో ఉండి ఉంటే నీకీ ట్రబుల్ తప్పేది.."

"ఆఁ! వెరీగుడ్! ఇచ్చిన ట్రబుల్ చాలు కదా. ఇంకా ట్రబుల్ ఇవ్వవు కదా?" అన్నాడు వ్యంగ్యాన్ని ఏ మాత్రం దాచుకోకుండా.

లొంగిపోయిన వీరుడు చేతులెత్తేసి నట్టు అతని వైపు అసహాయంగా చూసి బేలగా తలవాల్చింది అనన్య. "నన్నునమ్మాలి ధీరూ. ఫ్రెండ్‌కి యాక్సిడెంట్! లేకుంటే హఠాత్తుగా వచ్చేస్తానా? కావలిస్తే హోటల్‌కి వెళదాం.. రా.. నా ఫ్రెండ్ ఇంకా బెడ్‌లోనే ఉంది. నీకు పరిచయం కూడా చేస్తాను. కమాన్!" అంది యమధైర్యంగా. వట్టి దబాయింపే కదా? "పద చూద్దాం" అని ధీరూ రెడి అయితే కథ ఎదురు తిరుగుతుంది. ఆ సంగతి ఇద్దరికీ తెలుసు.

"ఎందుకులే నిన్ను నేను నమ్ముతాను. పూర్తిగా నమ్ముతాను. ఓకే. నీ ఫ్రెండ్‌ని మళ్ళీ కలుసుకోవాలా?" అన్నాడు ధీరూ చిన్నగా నవ్వుతూ. నిన్ను నేను నమ్మడంలేదు. ఎప్పటికీ నమ్మను. ఇక నువ్వు తప్పించుకునే మార్గం లేదు. నేను వదలను. అన్న భావాలన్నీ ఆ నవ్వులో ఉన్నాయి.

"అవసరం లేదు ధీరూ. నాకయితే వెంటనే మీ అన్నయ్యని చూడాలని ఉంది. అతనిప్పుడు ఇంకా డిప్రెస్ అయిపోయి ఉంటాడు. ముఖ్యంగా నేను కనిపించకపోతే అతనికి అంతా అంధకారంగా ఉంటుంది. మనం హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోదాంలే ధీరూ." అంది నమ్మకంగా నిశ్చయంగా.

"దట్స్‌కూల్!" అన్నాడే గాని ధీరూ కూల్‌గా లేడు. అతని చూపులో వాలకంలో అపనమ్మకం దాగడంలేదు. ఈ అమ్మాయి మధ్యలో ఏదో ట్రిక్ వేసి పారిపోతుందన్న భయమే అతన్ని పీడిస్తోంది. అతను ఎలర్ట్‌గా ఉన్నాడు. లేడి మీదకి ఎగిరి దూకడానికి సిద్ధంగా ఉన్న చిరుత పులిలా ఉన్నాడు.

"మనం హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోదాం. ముందసలు నేను మీ అన్నయ్య వీరూకి సారీ చెప్పాలి. చెప్పినా అతనికి అర్థమౌతుందో లేదో" అని సంజాయిషీగా గొణుగుతున్న అనన్య వైపు చిత్రంగా చూశాడు ధీరూ.

"ఐ మీన్. నేను మళ్ళీ ద్రోహం చేశానని వీరూ ఇంకా డిప్రెస్ అవుతాడు" అంది గాని అనన్య ధీరూ ముఖ కవళికల్ని సరిగ్గా అంచనా వెయ్యలేక పోయింది.

ఆ చూపుల్లో ఆ కవళికల్లో ఏదో అర్థమయింది. సగం అర్థం కాకనే జారిపోయింది. ఏమిటో తెలియలేదు.

వీరూ గురించి ఎక్కువ మాట్లాడితే ధీరూ విపరీతంగా డిస్టర్బ్ అవుతాడనుకుంటూ అనన్య ఇక మాట మార్చేసి "ధీరూ నేను హోటల్‌కి వెళ్ళి లగేజ్ సర్దుకుంటాను. నువ్వెక్కడో దిగావోకాని వెంటనే బయలుదేరుతావనుకుంటా.. నన్ను నమ్ము ధీరూ. నేనేం పారిపోను. ప్రామిస్!.."

"ఇట్స్ ఓకే. నమ్ముతానుగా. కమాన్" అంటూ లేచాడు ధీరూ, ఇద్దరూ రెస్టారెంట్ నుంచి బైటకొచ్చాక ధీరూ అనన్యకు దగ్గరగా నడుస్తూ "నేను మీ హోటల్‌కి వస్తాను. నువ్వు లగేజ్ సర్దుకున్నాక ఇద్దరం బయలుదేరదాం" అన్నాడు.

"సరే నీ ఇష్టం!" అనేసింది అనన్య. అంత సులబంగా ఆమె ఒప్పుకున్నందుకు ఆశ్చర్యపోతూనే కారు డోర్ తీశాడు ధీరూ.

క్షణాల్లో నల్లటి స్కార్పియోలో అతన్తో బాటు ఊటీ మెయిన్ రోడ్‌లో వెళుతుంటే "వావ్! సక్సెస్ నాదే" అనుకుంది అనన్య లోలోపల.

ఈ సరికి చిత్ర ఊటీ ఘాట్ రోడ్‌లో కిందకి దిగి పోతూ ఉంటుంది.

ధీరూతో బాటు తనిప్పుడు హోటల్‌కి వెళ్ళడమే మంచి ఐడియా. హోటల్‌లో ఇంకో ముప్పావుగంట పాటు లగేజ్ సర్దుతూ గడిపినా చాలు. ఆ తర్వాత అసలు నిజం చెప్పేస్తే ధీరూ ఆటకట్టు.

నేను చిత్రను కాను అనన్యని అని నిజం చెప్పేస్తే మొహం మాడిపోతుంది. ఋజువులూ, సాక్ష్యాలూ వేరే ఏం కావాలి? తన టీవీ యాంకర్ ఐడీ చాలు.

హోటల్ లో ఓ టీవీ టీంతోనే తను దిగింది. రిజిష్టర్ లో పేర్లుంటాయి. తను అనన్యనని చెప్పడానికి ఇంకేం కావాలి?

"హోటల్ లేక్ వ్యూ" అని అనన్య చెప్పగానే "తెలుసుగా" అంటూ ధీరూ ఒడుపుగా డ్రైవ్ చేస్తూ రేస్ కోర్సు రోడ్డు దాటి బోట్ క్లబ్ రోడ్డు పట్టాడు. అక్కడ ఎడమవైపు తిరగాల్సింది పోయి సర్రున దూసుకుపోయింది స్కార్పియో.

"అరే. ఇటు కాదు. ఇటు హోటల్ రాదు. కమాన్. స్టాపిట్. వెనక్కి వెళ్ళు ధీరూ." అంది అనన్య. ధీరూ పట్టించుకోకుండా స్పీడ్ పెంచి ముందుకు దూసుకుపోతున్నాడు.

స్రరున మెలికల దారి కట్ చేస్తూ క్షణాల్లో శివార్లలో కొచ్చేశాడు. టీ తోటల మధ్య దూసుకు పోతుండగా సరిగ్గా అప్పుడే అనుమానం వచ్చి అతని ముఖంలోకి చూసి అదిరిపడింది.

రాతి బొమ్మ ముఖానికి కుంకుమ పూసినట్టు జేవురించి ఉన్నాడు ధీరూ. కళ్ళల్లో నిప్పులు రాలుతున్నట్టు తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు.

"ధీరూ వాటీజ్ దిస్? నా హోటల్‌కి తీసుకువెళతానని చెప్పి. ఇలా ఎక్కడికి తీసుకువెళుతున్నావ్? కొంపదీసి డైరెక్ట్‌గా హైదరాబాద్‌కా? నో ఈ రూట్ అటు వెళ్ళదు. ముందు కారాపు. స్టాపిట్! స్టాపిట్!" అంటూ అనన్య అమాయకంగా కారు డోర్ ఓపెన్ చెయ్యబోయి ఎలక్ట్రానిక్ లాక్ అని వెంటనే గ్రహించి సీటులో అసహాయంగా జేరగిలబడింది. ధైర్యాన్ని కూడదీసుకునే వ్యవధి కూడా లేనట్టు విలవిలలాడిపోయింది. పులి నయం. మనిషే ప్రమాదం.. మనిషే ప్రమాదం. అని మనసులో ఘోష మొదలయింది.

"ధీరూ. అయ్‌సే. స్టాప్" అని అనన్య అరుస్తూండగా ఆమె అసహాయత్వాన్ని కర్కశంగా అణిచేస్తూ ఉరిమాడు ధీరూ: "షటప్! నిన్నెక్కడికి తీసుకెళ్ళాలో నాకు తెలుసు. నువ్వు గోలచేసి ఘోష పెట్టినా దిక్కులేదు నీకు. జస్ట్ షటప్!" అంటూ దిక్కు తెలీనంత డేంజరస్‌గా కారు స్పీడ్ పెంచాడు. ప్రాణాలుగ్గబట్టుకుని అచేతనంగా ఉండిపోయింది అనన్య. ఏమయింది తనిప్పుడు? కిడ్నాప్ అయిందా? ఇంకేమవుతుంది?

●●●

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Click here to share your comments on this serial